

Mål C-172/08

Pontina Ambiente Srl

mot

Regione Lazio

(begäran om förhandsavgörande från Commissione tributaria provinciale di Roma)

"Miljö – Direktiv 1999/31/EG – Artikel 10 – Särskild avgift för deponering av fast avfall – Skyldighet för huvudmannen för en deponi att betala denna avgift – Driftskostnader för en deponi – Direktiv 2000/35/EG – Dröjsmålsränta"

Sammanfattning av domen

1. *Miljö – Avfall – Deponering av avfall – Direktiv 1999/31 – Principen att förorenaren betalar*

(Rådets direktiv 1999/31, artikel 10)

2. *Tillnärmning av lagstiftning – Bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner – Direktiv 2000/35 – Tillämpningsområde*

(Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/35, artiklarna 1, 2.1 och 3)

1. Artikel 10 i direktiv 1999/31 om deponering av avfall, i dess lydelse enligt förordning nr 1882/2003, ska tolkas så, att denna bestämmelse inte utgör hinder för en sådan nationell lagstiftning som den som avses i målet vid den nationella domstolen, enligt vilken en huvudman för en deponi dels är skyldig att betala en avgift som ska ersättas av den kommun som har deponerat avfallet, dels kan åläggas sanktionsavgifter vid försenad betalning av avgiften. Denna lagstiftning måste dock omgärdas av åtgärder som syftar till att säkerställa att avgiften faktiskt ersätts, och detta omgående. Vidare måste alla de kostnader som är knutna till indrivningen av ersättningen – särskilt de kostnader som följer av en försenad betalning av de belopp som nämnda kommun därmed är skyldig huvudmannen, inklusive eventuella sanktionsavgifter som den senare har ålagts till följd av förseningen – övervältras på det pris som kommunen ska betala till huvudmannen. Det ankommer på den nationella domstolen att kontrollera huruvida dessa villkor är uppfyllda.

Att låta huvudmannen bära sådana kostnader skulle nämligen medföra att denne påfördes en kostnad som är knuten till bortskaffandet av sådant avfall som denne inte själv har genererat, utan som denne enbart säkerställer bortskaffandet av inom ramen för sin tjänsteverksamhet.

(se punkterna 38 och 41 samt punkt 1 i domslutet)

2. Artiklarna 1, 2.1 och 3 i direktiv 2000/35 om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner ska tolkas så, att belopp som en kommun som har deponerat avfall är skyldig att betala till huvudmannen för deponin, såsom förfallna ersättningsbetalningar för avgifter, omfattas av tillämpningsområdet för direktivet och att medlemsstaterna därför är skyldiga att, i enlighet med artikel 3 däri, säkerställa att ränta betalas till huvudmannen när kommunen inte har betalat ovannämnda belopp i tid.

(se punkt 48 samt punkt 2 i domslutet)

DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 25 februari 2010 (*)

”Miljö – Direktiv 1999/31/EG – Artikel 10 – Särskild avgift för deponering av fast avfall – Skyldighet för huvudmannen för en deponi att betala denna avgift – Driftskostnader för en deponi – Direktiv 2000/35/EG – Dröjsmålsränta”

I mål C-172/08,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 234 EG, framställd av Commissione tributaria provinciale di Roma (Italien) genom beslut av den 1 april 2008, som inkom till domstolen den 25 april 2008, i målet

Pontina Ambiente Srl

mot

Regione Lazio,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av ordföranden på åttonde avdelningen C. Toader, tillförordnad ordförande på andra avdelningen, samt domarna C.W.A. Timmermans, K. Schiemann, P. Kriš (referent) och L. Bay Larsen,

generaladvokat: E. Sharpston,

justitiesekreterare: handläggaren R. Fere,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 4 juni 2009,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Pontina Ambiente Srl, genom F. Zadotti, ragioniere, och A. Presutti, avvocato,
- Italiens regering, genom I. Bruni, i egenskap av ombud, biträdd av G. De Bellis, avvocato dello Stato,
- Europeiska gemenskapernas kommission, genom A. Aresu och J.-B. Laignelot, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 17 september 2009 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,
följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 12 EG, 14 EG, 43 EG och 46 EG, artikel 10 i rådets direktiv 1999/31/EG av den 26 april 1999 om deponering av avfall (EGT L 182, s. 1), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1882/2003 av den 29 september 2003 (EUT L 284, s. 1) (nedan kallat direktiv 1999/31), samt Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/35/EG av den 29 juni 2000 om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner (EGT L 200, s. 35).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Pontina Ambiente Srl (nedan kallat Pontina Ambiente) och Regione Lazio angående två beslut om påförande av avgifter. I dessa beslut konstaterades att Pontina Ambiente hade erlagt den särskilda avgiften för deponering av fast avfall, avseende tredje och fjärde kvartalen år 2004, för sent. Vidare påfördes Pontina Ambiente sanktionsavgifter samt ränta.

Tillämpliga bestämmelser

De unionsrättsliga bestämmelserna

3 Skäl 29 i direktiv 1999/31 har följande lydelse:

”Åtgärder bör vidtas för att säkerställa att det deponeringspris som tas ut ger täckning för alla kostnader som har samband med inrättande och drift av anläggningen, inklusive, så långt det är möjligt, den ekonomiska säkerhet eller motsvarande som huvudmannen måste ställa och den beräknade kostnaden för att avsluta deponin, inklusive nödvändiga efterbehandlingsåtgärder.”

4 I artikel 1.1 i direktiv 1999/31 föreskrivs följande:

”I syfte att uppfylla de krav som ställs i [rådets] direktiv 75/442/EEG [av den 15 juli 1975 om avfall (EGT L 194, s. 39; svensk specialutgåva, område 15, volym 1, s. 238), i dess lydelse enligt kommissionens beslut 96/350/EG av den 24 maj 1996 (EGT L 135, s. 32) (nedan kallat direktiv 75/442)], särskilt artiklarna 3 och 4 i detta, är detta direktivs mål att genom stränga operativa och tekniska krav på avfall och deponier tillhandahålla åtgärder, förfaranden och ledning för att förebygga eller så långt möjligt minska avfallsdeponeringens negativa effekter på miljön, särskilt när det gäller förorening av ytvatten, grundvatten, mark och luft, och på den globala miljön, inbegripet växthuseffekten, samt alla risker deponering av avfall kan medföra för människors hälsa, under deponins hela livscykel.”

5 I artikel 2 i direktiv 1999/31 föreskrivs följande:

”I detta direktiv avses med

...

l) *huvudman*: den fysiska eller juridiska person som är ansvarig för en deponi i enlighet med den nationella lagstiftningen i den medlemsstat där deponin finns. Denna person får bytas ut mellan anläggningsfasen och efterbehandlingsfasen,

...

n) *innehavare*: den som producerar avfallet eller den fysiska eller juridiska person som äger eller är i besittning av det,

...”

6 I artikel 10 i direktiv 1999/31 föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna skall vidta åtgärder för att se till att alla kostnader för att inrätta och driva en deponeringsanläggning, så långt möjligt inbegripet kostnaden för den ekonomiska säkerheten eller dess motsvarighet som avses i artikel 8 a iv och de beräknade kostnaderna för avslutning och efterbehandling av platsen under minst trettio år, skall omfattas av det pris som huvudmannen skall ta ut för deponering av alla slag av avfall på den platsen. Medlemsstaterna skall i enlighet med kraven i rådets direktiv 90/313/EEG av den 7 juni 1990 om rätt att ta del av miljöinformation [(EGT L 158, s. 56; svensk specialutgåva, område 15, volym 9, s. 233)] säkerställa insyn i fråga om insamling och användning av all nödvändig information rörande kostnaderna.”

7 Artikel 3.1 a i direktiv 75/442 har följande lydelse:

”Medlemsstaterna skall besluta om lämpliga åtgärder för att främja

a) för det första, att avfall inte uppkommer ... eller att mängden avfall ... begränsas ...”

8 I artikel 1 i direktiv 2000/35 föreskrivs att direktivets bestämmelser ska gälla alla betalningar som görs som ersättning vid handelstransaktioner.

9 Enligt artikel 2.1 i direktiv 2000/35 ska begreppet handelstransaktioner förstås som ”transaktioner mellan företag eller mellan företag och offentliga myndigheter som leder till leverans av varor eller tillhandahållande av tjänster mot ersättning”.

10 I artikel 3 i direktiv 2000/35, med rubriken ”Ränta vid sen betalning”, föreskrivs bland annat att medlemsstaterna ska säkerställa att ränta betalas vid sen betalning och att en borgenär är berättigad till dröjsmålsränta om borgenären har fullgjort sina avtalsenliga och lagenliga skyldigheter och inte har mottagit det förfallna beloppet i tid, dock inte om gäldenären inte är ansvarig för dröjsmålet.

Den nationella lagstiftningen

11 För att minska avfallsgenereringen och främja återvinningen av avfall, råmaterial och energi har en särskild avgift för deponering av fast avfall instiftats genom artikel 3.24 i lag nr 549 av den 28 december 1995 om åtgärder för att rationalisera de offentliga finanserna (ordinarie tillägget till GURI nr 302, av den 29 december 1995, nedan kallad lag nr 549/95).

12 Enligt artikel 3.25 i lag nr 549/95 inträder skyldigheten att betala denna avgift när fast avfall deponeras.

13 Det följer av artikel 3.26 i lag nr 549/95 att det är huvudmannen för en anläggning för permanent förvaring som är skyldig att betala avgiften och som är skyldig att övervältra denna avgift på den kommun som deponerar avfallet.

14 I artikel 3.27 i lag nr 549/95 föreskrivs att den särskilda avgiften för deponering av fast avfall ska erläggas till regionerna.

15 Enligt artikel 3.28 och 3.29 i lag nr 549/95 ska det belopp som ska betalas fastställas genom att avgiften multipliceras med dels mängden deponerat avfall, uttryckt i kilogram, dels en jämningsfaktor som tar hänsyn till avfallets specifika inverkan, dess sammansättning och under vilka förhållande det har deponerats.

16 I artikel 3.31 i lag nr 549/95 föreskrivs att om avgiften inte betalas, betalas med ett otillräckligt belopp eller betalas för sent påförs en sanktionsavgift på upp till 400 procent av den ursprungliga avgiften.

17 Artiklarna 1.1 och 2 a i lagstiftningsdekret nr 231 av den 9 oktober 2002 om införlivande av direktiv 2000/35 om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner (GURI nr 249 av den 23 oktober 2002, s. 16) har i huvudsak samma lydelse som artiklarna 1 och 2.1 i detta direktiv.

Twisten vid den nationella domstolen och begäran om förhandsavgörande

18 Pontina Ambiente, med säte i Rom, utför insamling och slutligt omhändertagande av avfall. Dess verksamhet består bland annat i att, på en deponi som är avsedd för detta ändamål, ta emot fast avfall från flera olika kommuner som tillhör Regione Lazio. Avfallet lagras, behandlas för produktion av härledda produkter eller för kompostering samt komprimeras.

19 Enligt lag nr 549/95 och den regionala tillämpningslagen är Pontina Ambiente skyldigt att kvartalsvis betala in den särskilda avgiften för deponering av fast avfall till Regione Lazio. Betalningen ska ske senast under månaden efter utgången av det kvartal då deponeringarna har ägt rum. Pontina Ambiente är skyldigt att övervältra denna avgift på de kommuner som deponerar avfall.

20 Företaget betalade den avgift som avsåg tredje och fjärde kvartalen år 2004 för sent. De behöriga myndigheterna i Regione Lazio delgav därför Pontina Ambiente två beslut om påförande av avgifter under oktober månad år 2006. I dessa beslut påfördes Pontina Ambiente även sanktionsavgifter i enlighet med vad som föreskrivs i artikel 3.31 i lag nr 549/95.

21 Den 4 januari 2007 väckte Pontina Ambiente en talan om ogiltigförklaring hos Commissione tributaria provinciale di Roma av de åtgärder som Regione Lazio hade vidtagit.

22 Pontina Ambiente ifrågasatte bestämmelserna i lag nr 549/95 i den mån som huvudmannen för en deponi däri åläggs en skyldighet att erlägga avgiften. Företaget bestred vidare betalningsskyldighet för de sanktionsavgifter som det hade påförts på grund av den sena betalningen av denna avgift till Regione Lazio, eftersom förseningen hade orsakats av de berörda kommunerna. Pontina Ambiente påtalade att huvudmannen för en deponi är skyldig att betala avgiften oavsett om denne har erhållit betalning från kommunerna för de tillhandahållna tjänsterna eller ej, och att det inte föreskrivs någon sanktionsavgift för dessa kommuner.

23 Företaget gjorde bland annat gällande att vissa av tillämpningsföreskrifterna för den aktuella avgiften, vilka avser betalningsskyldighet för densamma och systemet för sanktionsavgifter vid försenad betalning av denna avgift, är oförenliga med unionsrätten och då särskilt med artiklarna 12 EG, 14 EG, 43 EG och 46 EG, artikel 10 i direktiv 1999/31 samt de relevanta bestämmelserna i direktiv 2000/35.

24 Commissione tributaria provinciale di Roma ansåg att Pontina Ambientes invändningar kan vara välgrundade och fattade därför följande beslut:

”Med beaktande av att artikel 3.26 och 3.31 i lag nr 549/95 ..., enligt skattemyndighetens tolkning och i enlighet med dess obestridliga ordalydelse, skulle kunna stå i strid med artiklarna 12 [EG], 14 [EG], 43 [EG] och 46 [EG], artikel 10 i direktiv 1999/31 ... samt skälen 7, 10, 16 och 19 i direktiv 2000/35 ..., och att det således uppstår en fråga rörande huruvida ovannämnda nationella bestämmelser är förenliga med gemenskapsrätten, beslutar rätten att vilandeförklara målet och skjuta upp verkställigheten av beslutet om påförande av avgifter samt att hänskjuta problemet till EG-domstolen ... inom ramen för dess särskilda behörighet.”

Prövning av begäran om förhandsavgörande

Upptagande till sakprövning av begäran om förhandsavgörande och formuleringen av tolkningsfrågorna

25 Europeiska gemenskapernas kommission har gjort gällande att det är oklart huruvida begäran om förhandsavgörande kan tas upp till sakprövning dels eftersom den nationella domstolen inte uttryckligen har formulerat någon fråga, dels eftersom begäran om förhandsavgörande avser att EU-domstolen ska avgöra huruvida den nationella lagstiftningen är förenlig med unionsrätten.

26 Italiens regering och kommissionen har vidare påpekat att beslutet om hänskjutande inte innehåller någon förklaring till varför begäran om förhandsavgörande avser artiklarna 12 EG, 14 EG, 43 EG och 46 EG.

27 EU-domstolen gör följande bedömning. Inom ramen för en begäran om förhandsavgörande är EU-domstolen visserligen inte behörig att avgöra om en nationell åtgärd är förenlig med unionsrätten. Den är dock behörig att tillhandahålla den nationella domstolen alla sådana uppgifter om unionsrättens tolkning som gör det möjligt för sistnämnda domstol att i det aktuella målet pröva denna fråga (dom av den 16 juli 2009 i mål C-254/08, Futura Immobiliare m.fl., REG 2009, s. I-0000, punkt 28 och där angiven rättspraxis).

28 Även om den nationella domstolen inte uttryckligen har formulerat någon fråga har den likväl gett ett tillräckligt underlag, såväl avseende sakförhållandena som avseende de rättsliga förhållanden som föreligger i målet, för att EU-domstolen ska kunna förstå syftet med den aktuella begäran. EU-domstolen anser sig därmed kunna bistå med en tolkning av relevanta bestämmelser i unionsrätten, vilken kan vara användbar vid lösningen av den nämnda tvisten.

29 Så är fallet avseende artikel 10 i direktiv 1999/31 och avseende direktiv 2000/35. Däremot förklaras det över huvud taget inte i beslutet om hänskjutande på vilket sätt begäran om förhandsavgörande, i den del den rör artiklarna 12 EG, 14 EG, 43 EG och 46 EG, är relevant. Det nämns exempelvis inte hur dessa artiklar skulle kunna vara tillämpliga på de förhållanden som beskrivs. Såsom generaladvokaten har påpekat i punkterna 35–38 i sitt förslag till avgörande tycks dessa förhållanden vara begränsade till en enda medlemsstats inre förhållanden och påvisar inte någon tillräckligt gränsöverskridande omständighet.

30 EU-domstolen finner därför att begäran om förhandsavgörande kan tas upp till prövning, utom i den del den avser artiklarna 12 EG, 14 EG, 43 EG och 46 EG.

31 Det kan utläsas av de uppgifter som den nationella domstolen har lämnat att begäran om förhandsavgörande avser följande tolkningsfrågor:

1) Ska artikel 10 i direktiv 1999/31 tolkas så, att denna bestämmelse utgör hinder för en sådan nationell lagstiftning som den som avses i målet vid den nationella domstolen, enligt vilken en huvudman för en deponi dels är skyldig att betala en särskild avgift för deponering av fast avfall som ska ersättas av den kommun som har deponerat avfall, dels kan åläggas sanktionsavgifter vid försenad betalning av avgiften – utan att nämnda kommun åläggs att inom en viss tid ersätta huvudmannen för den avgift som denne har betalat eller, om ersättningen betalas för sent, ersätta huvudmannen för samtliga de kostnader som kommunens försening har medfört, inklusive sanktionsavgifter som huvudmannen har ålagts?

2) Ska direktiv 2000/35 tolkas så, att belopp som de kommuner som har deponerat avfall är skyldiga att betala till huvudmannen för deponin, sådana som förfallna ersättningsbetalningar för avgifter, omfattas av tillämpningsområdet för direktivet och att medlemsstaterna därför är skyldiga att, i enlighet med artikel 3 däri, säkerställa att ränta ska betalas vid sen betalning av ovannämnda belopp?

Prövning i sak

Den första frågan

32 Enligt artikel 10 i direktiv 1999/31 ska medlemsstaterna vidta åtgärder för att se till att alla kostnader för att inrätta och driva en deponeringsanläggning ska omfattas av det pris som huvudmannen för en sådan deponi ska ta ut för deponering av alla slag av avfall på den platsen.

33 Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 49 i sitt förslag till avgörande medför inte artikel 10 i direktiv 1999/31 någon skyldighet för medlemsstaterna att organisera finansieringen av deponeringsanläggningarnas kostnader på något särskilt sätt. På unionsrättens nuvarande stadium – i den mån som det inte finns några bestämmelser som antagits med stöd av artikel 175 EG, genom vilka medlemsstaterna förpliktas att använda sig av en exakt metod för finansieringen av dessa kostnader – kan denna finansiering följaktligen, alltefter den berörda medlemsstatens eget val, säkerställas utan åtskillnad genom en skatt, en avgift eller på något annat sätt (se, analogt, domen i det ovannämnda målet Futura Immobiliare m.fl., punkt 48).

34 Domstolen finner därför att artikel 10 i direktiv 1999/31 inte utgör hinder för en medlemsstat att införa en deponeringsavgift för avfall, vilken ska betalas av huvudmannen för en deponi och övervältras på innehavaren av det avfall som har deponerats. Denna artikel utgör inte heller hinder för att ålägga huvudmannen sanktioner när denne betalar avgiften för sent. Såväl införandet av sådana sanktioner som fastställandet av vem som är skyldig att betala avgiften tillhör medlemsstaternas exklusiva behörighet.

35 Enligt artikel 10 i direktiv 1999/31, och såsom även anges i skäl 29 i direktivet, krävs emellertid att medlemsstaterna vidtar åtgärder för att säkerställa att det deponeringspris som tas ut ger täckning för alla kostnader som har samband med inrättande och drift av anläggningen.

36 Detta krav är ett uttryck för principen att förorenaren betalar, vilken medför – såsom domstolen redan har slagit fast med avseende på direktiv 75/442 och Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/12/EG av den 5 april 2006 om avfall (EUT L 114, s. 9) – att kostnaden för bortskaffande av avfall ska belasta dess innehavare (se dom av den 7 september 2004 i mål C?1/03, Van de Walle m.fl., REG 2004, s. I?7613, punkt 57, och av den 24 juni 2008 i mål C?188/07, Commune de Mesquer, REG 2008, s. I?4501, punkt 71, samt domen i det ovannämnda

målet Futura Immobiliare m.fl., punkterna 44 och 45 och där angiven rättspraxis). Nämnade krav omfattas av målsättningen med direktiv 1999/31, vilken enligt artikel 1.1 i direktivet syftar till att uppfylla de krav som ställs i direktiv 75/442, särskilt artikel 3 i detta direktiv. I den sistnämnda artikeln föreskrivs bland annat att medlemsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder för att främja att avfall inte uppkommer eller att mängden avfall begränsas.

37 Härav följer bland annat att oavsett hur de nationella regler som reglerar deponeringsanläggningar är utformade, så måste dessa regler garantera att samtliga driftskostnader för en sådan anläggning faktiskt bärs av de innehavare som deponerar avfall för att detta ska bortskaffas.

38 Huruvida en medlemsstat kan införa en avfallsavgift som ska betalas av huvudmannen för en deponi, vilken i sin tur ska ersättas av de kommuner som deponerar avfall, beror följaktligen på om denna avgiftsbestämmelse omgärdas av åtgärder som syftar till att säkerställa att avgiften faktiskt ersätts, och detta omgående. Huvudmannen ska därvid inte behöva bära alltför höga driftskostnader som hänför sig till dessa kommuners försenade betalningar, eftersom detta skulle strida mot principen att förorenaren betalar. Att låta huvudmannen bära sådana kostnader skulle nämligen medföra att denne påfördes en kostnad som är knuten till bortskaffandet av sådant avfall som denne inte själv har genererat, utan som denne enbart säkerställer bortskaffandet av inom ramen för sin tjänsteverksamhet.

39 En sådan avgift som den som avses i målet vid den nationella domstolen, vilken beräknas mot bakgrund av mängden deponerat avfall, utgör en driftskostnad, i den mening som avses i artikel 10 i direktiv 1999/31, som ska inkluderas i det pris som ska betalas till huvudmannen för en deponi av den innehavare som har deponerat avfallet. Även alla de kostnader som är knutna till indrivningen av de belopp som denne innehavare är skyldig att därmed betala till huvudmannen – särskilt de kostnader som följer av en försenad betalning av dessa belopp, däribland eventuella kostnader för att undvika sanktionsavgifter – ska på samma sätt, och under alla omständigheter, övervältras på detta pris, för att uppfylla kraven i artikel 10 i direktiv 1999/31.

40 Detsamma gäller beträffande sanktionsavgifter som huvudmannen för en deponi har ålagts till följd av att en sådan avgift har betalats för sent, i den mån som denna försening har orsakats av att innehavaren av avfallet inte i tid har ersatt de belopp som hänför sig till denna avgift. Huruvida så är fallet ankommer på den nationella domstolen att kontrollera.

41 Mot bakgrund av vad som anförts ovan ska den första frågan besvaras på följande sätt. Artikel 10 i direktiv 1999/31 ska tolkas så, att denna bestämmelse inte utgör hinder för en sådan nationell lagstiftning som den som avses i målet vid den nationella domstolen, enligt vilken en huvudman för en deponi dels är skyldig att betala en avgift som ska ersättas av den kommun som har deponerat avfallet, dels kan åläggas sanktionsavgifter vid försenad betalning av avgiften. Denna lagstiftning måste dock omgärdas av åtgärder som syftar till att säkerställa att avgiften faktiskt ersätts, och detta omgående. Vidare måste alla de kostnader som är knutna till indrivningen av ersättningen – särskilt de kostnader som följer av en försenad betalning av de belopp som nämnda kommun därmed är skyldig huvudmannen, inklusive eventuella sanktionsavgifter som den senare har ålagts till följd av förseningen – övervältras på det pris som kommunen ska betala till huvudmannen. Det ankommer på den nationella domstolen att kontrollera huruvida dessa villkor är uppfyllda.

Den andra frågan

42 Efter det att det i artikel 1 i direktiv 2000/35 hade föreskrivits att direktivets bestämmelser ska gälla alla betalningar som görs som ersättning vid handelstransaktioner, definieras i artikel 2.1 "handelstransaktioner" som "transaktioner mellan företag eller mellan företag och offentliga

myndigheter som leder till leverans av varor eller tillhandahållande av tjänster mot ersättning”.

43 Dessa bestämmelser införlivades i liknande ordalag med den italienska rättsordningen genom lagstiftningsdekret nr 231 av den 9 oktober 2002.

44 Vad i målet vid den nationella domstolen gäller relationen mellan deponins huvudman och den kommun som deponerar avfall, framgår det av upplysningarna i beslutet om hänskjutande att huvudmannen har tillhandahållit en tjänst till kommunen. Tjänsten har utgjorts av att bortskaffa det avfall som har deponerats. Vad nämnda kommun har betalat för denna tjänst har, i enlighet med artikel 3.26 i lag nr 549/95, inkluderat ersättning för den speciella avgift som huvudmannen betalar.

45 Domstolen finner därför att, i motsats till vad den italienska regeringen har hävdad, relationen mellan deponins huvudman och den kommun som deponerar avfall utgör en transaktion mellan ett företag och en offentlig myndighet som leder till ett tillhandahållande av tjänster mot ersättning. Den är således en handelstransaktion i den mening som avses i artikel 2.1 i direktiv 2000/35.

46 De betalningar som har gjorts som ersättning vid en sådan transaktion omfattas således av tillämpningsområdet för direktiv 2000/35.

47 Det framgår därav att medlemsstaterna, i ett fall som det som avses i målet vid den nationella domstolen, enligt artikel 3 i direktiv 2000/35, är skyldiga att säkerställa att ränta betalas när den kommun som deponerat avfall inte har betalat deponins huvudman i tid. Den betalning som åsyftas inkluderar, såsom angetts ovan i punkt 38, i förekommande fall den avgift som betalas av huvudmannen och som ska ersättas av den kommun som har deponerat avfallet.

48 Mot bakgrund av vad som anförts ovan ska den andra frågan besvaras på följande sätt. Artiklarna 1, 2.1 och 3 i direktiv 2000/35 ska tolkas så, att belopp som en kommun som har deponerat avfall är skyldig att betala till huvudmannen för deponin, såsom förfallna ersättningsbetalningar för avgifter, omfattas av tillämpningsområdet för direktivet och att medlemsstaterna därför är skyldiga att, i enlighet med artikel 3 däri, säkerställa att ränta betalas till huvudmannen när kommunen inte har betalat ovannämnda belopp i tid.

Rättegångskostnader

49 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

1) **Artikel 10 i rådets direktiv 1999/31/EG av den 26 april 1999 om deponering av avfall, i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1882/2003 av den 29 september 2003, ska tolkas så, att denna bestämmelse inte utgör hinder för en sådan nationell lagstiftning som den som avses i målet vid den nationella domstolen, enligt vilken en huvudman för en deponi dels är skyldig att betala en avgift som ska ersättas av den kommun som har deponerat avfallet, dels kan åläggas sanktionsavgifter vid försenad betalning av avgiften. Denna lagstiftning måste dock omgärdas av åtgärder som syftar till att säkerställa att avgiften faktiskt ersätts, och detta omgående. Vidare måste alla de kostnader som är knutna till indrivningen av ersättningen – särskilt de kostnader som följer av en försenad betalning av de belopp som nämnda kommun därmed är skyldig huvudmannen, inklusive eventuella sanktionsavgifter som den senare har ålagts till följd av förseningen – övervältras på det pris som kommunen ska betala till huvudmannen. Det**

ankommer på den nationella domstolen att kontrollera huruvida dessa villkor är uppfyllda.

2) Artiklarna 1, 2.1 och 3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/35/EG av den 29 juni 2000 om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner ska tolkas så, att belopp som en kommun som har deponerat avfall är skyldig att betala till huvudmannen för deponin, såsom förfallna ersättningsbetalningar för avgifter, omfattas av tillämpningsområdet för direktivet och att medlemsstaterna därför är skyldiga att, i enlighet med artikel 3 däri, säkerställa att ränta betalas till huvudmannen när kommunen inte har betalat ovannämnda belopp i tid.

Underskrifter

* Rättegångsspråk: italienska.